

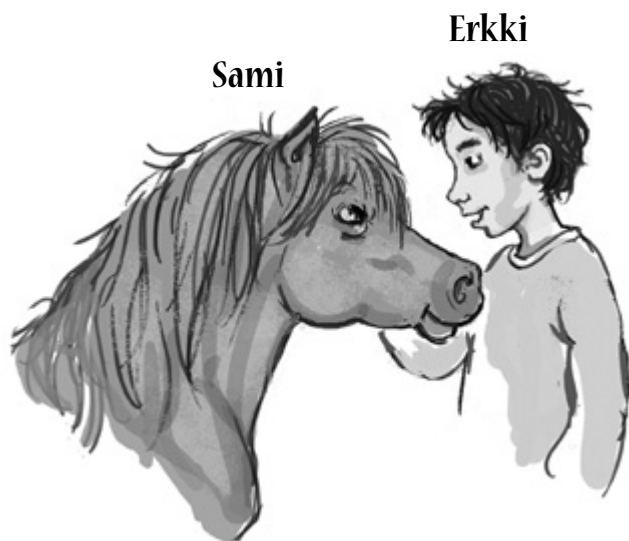
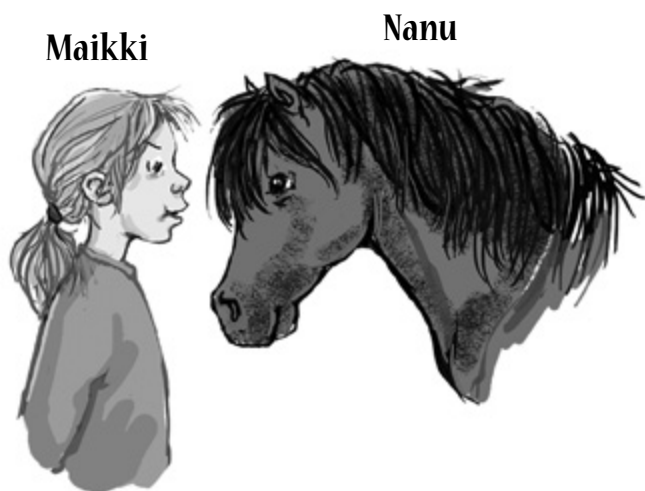
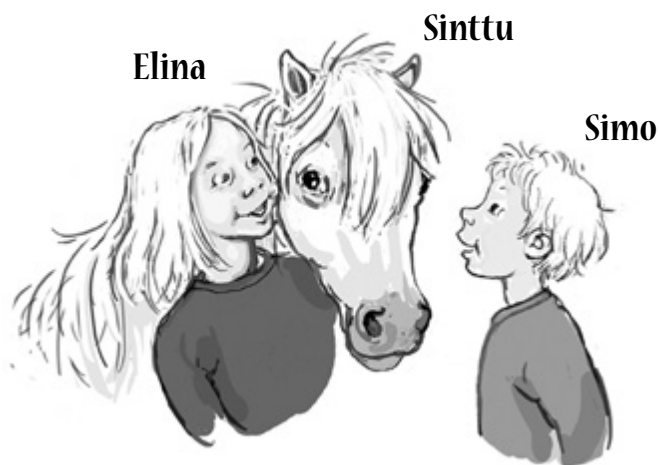
Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

KAIKKI PELIIN,

Sinttu!

TAMMI

Sappo

Sara-Liina

Roosa

Molla

Jappe

Esteri

Anni

Lin Hallberg – Margareta Nordqvist

Sinttu-kirjat

Maailman ihanin Sinttu
Torstaina nähdään, Sinttu
Hieno hyppy, Sinttu
Aprillia, Sinttu
Kiva leiri, Sinttu
Sinttu on paras!
Suuri seikkailu, Sinttu
Älä pelkää, Sinttu!
Yli esteiden, Sinttu
Tallilla tapahtuu, Sinttu
Kesä kutsuu, Sinttu!
Maalla on mukavaa, Sinttu
Ystävät yhdessä, Sinttu
Kaikki peliin, Sinttu!

Sinttu – Heppafanin oma kirja

Sinttu – Ponifanin päiväkirja

Eppu-kirjat

Eppu etsii kotia
Eppu tulee taloon
Eppu on hyvä ystävä
Eppu ja paras joululahja
Eppu menee kouluun
Eppu karkuteillä
Eppu ja kesän paras päivä

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

KAIKKI PELIIN,
Sinttu!

Suomentanut Marvi Jalo

Kustannusosakeyhtiö Tammi
Helsinki

Ruotsinkielinen alkuteos: *Klar för start, Sigge*
First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden
Published in the Finnish language by arrangement with
Bonnier Group Agency, Stockholm, Sweden

Teksti © Lin Hallberg, 2016
Kuvat © Margareta Nordqvist, 2016
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2017

Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-9285-3

Sisällys

Syntymäpäivä	9
Tallikaverit	20
Tyttö ja tytöllä hevonen	30
Hoitajan hommat	46
Vastuu painaa	56
Hoitaja	64
Möykky vatsassa	73
Rajamäki	82
Kummitusjuttuja	96
Uusille esteille	103
Sara-Liinan parina	114
Valmiina kilpailuun	128

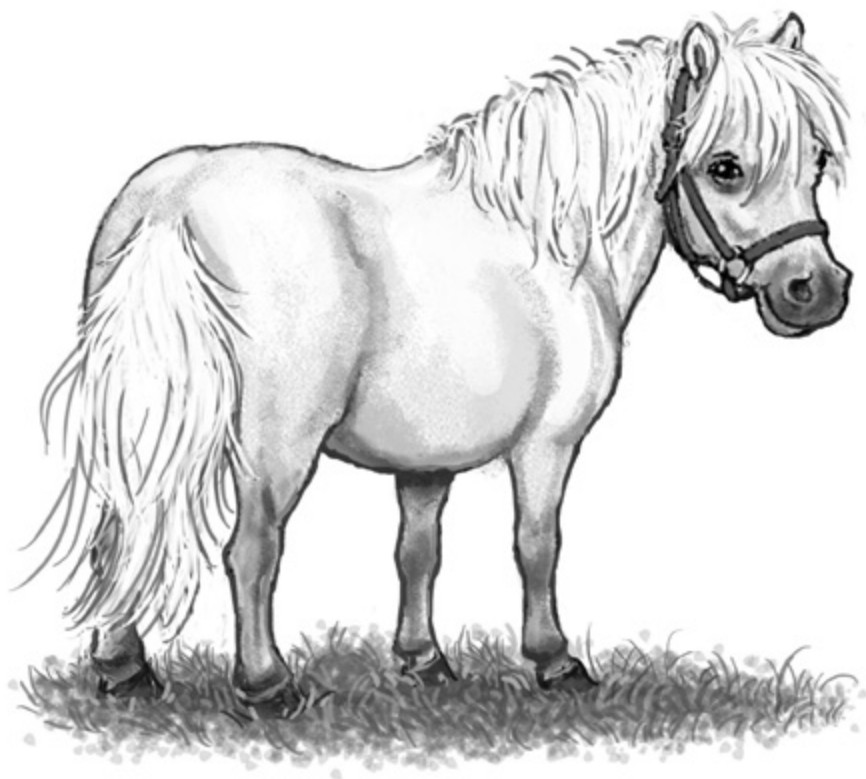
Syntymäpäivä

Tänään on Elinan syntymäpäivä. Hän makaa sängyssään odottamassa isää, äitiä ja pikkusisko Linneaa, jotka tulevat kohta onnittelemaan häntä. Ajatukset risteilevät. Pian alkaa koulu, pitkän kesäloman jälkeen. Elinan vatsassa lentelee perhosia hänen ajatellessaan luokkatovereita, joita pääsee taas tapaamaan.

Kaikkein jännittävimmät ajatukset koskevat kuitenkin Sinttua, Siltakylän tallin söpöintä, hienointa, osaavinta ponia. Sinttu on ollut Elinan suosikki jo ensimmäisestä ratsastuskoulupäivästä saakka. Melkein kaikki Siltakylän aloittelijat ensin ihastuvat Sinttuun, mutta kun tulee ratsastuksen aika, ei löydykään enää kovin monta ihailijaa.

Sinttu on välillä hurjan villi, ja jos sillä sattuu olemaan tylsä päivä, se keksii kaikenlaisia konnankoukkuja. Elina ja Sinttu ovat siitä huolimatta pitäneet yhtä alusta asti. Elina ei ole koskaan pelännyt Sinttua. Ei vaikka hän on tippunut sen selästä.

Elina miettii kaikkea, mitä kesän aikana on tapahtunut. Hänen mieleensä nousee Sinttu-muistojen ihana helminauha. Se viikko, kun hän sai pitää Sinttua omanaan mummin ja vaarin luona. Tenavaleiri, jolle hän pääsi apuohjaajaksi. Ratsastusleiri alkukesällä, ja tietenkin juuri päättynyt valmennusleiri. Elina huokaa ääneen muistellessaan, miten Sinttu sairastui juuri ennen leirin päätöskilpailuja. Tuntui kuin aurinko olisi mennyt pilveen. Mutta kun varmistui, että Sinttu tulisi toipumaan ennalleen, ei kilpailuista poisjääminen enää tuntunut niin pahalta. Varsinkaan, kun heidän ratsastuksenopettajansa Inka lupasi, että Elina

ja Sinttu pääsisivät kyllä kisaamaan vielä monta kertaa yhdessä. Niin, ja lopulta he voittivat kisoista sen kaikkein parhaimman ruusukkeen...

Elina vilkaisee seinälle. Ruusuke roikkuu hänen sänkynsä yläpuolella. Siihen kiinnitetyssä pienessä pyöreässä laatassa lukee ”Paras ratsukko”. Täsmälleen sellainen kuin hän ja Sinttu.

Nyt yläkerran portaat narisevat. Elina kuulee äidin, isän ja pikkusisko Linnean kuiskailevan ja rapistelevan portaikossa. He puhkeavat laulamaan tullessaan hänen huoneensa ovelle, ja kaikkein ylimpänä kaikuu Linnean kimakka ääni.

– Paljon onnea saan, paljon onnea saan,
Linnea laulaa kurkistaessaan Elinan huoneeseen.

– Ei kun vaan, Elina kikattaa. – Ei saan.

– Mä laulan niin kuin itse haluun.

Linnea nauraa hypähtäessään Elinan sänkyyn. Kohta koko perhe istuu kylki kyljessä sängyllä.

– Mitäs meidän iso tyttö, äiti sanoo halatessaan Elinaa.

– Muuttaa varmasti kohta pois kotoa, isä pilailee.

– Meinaako Elina muuttaa talliin nukkumaan? Linnea kysyy.

– Eikös hän jo siellä asukin? äiti sanoo.

– En asu, Elina vastaa. – Minähän nukun täällä kotona.

Synttäriaamiaisen jälkeen isä, Elina ja Linnea leipovat kaksi kakkua. Toinen syödään iltapäiväkahvilla mummin, vaarin ja Elinan parhaan ystävän Maikin kanssa. Toisen Elina saa viedä huomenna mukanaan tallille.

– Tuntuu kuin en olisi nähnyt tallikavereita sataan vuoteen, Elina sanoo.

– Onko se pitkä aika? Linnea kysyy.

– Kymmenen kertaa kymmenen vuotta, Elina selittää. – Mutta mä sanoin, että vain *tuntuu* siltä.

Ulos puutarhapöydälle levitetään Elinan synttäripöytäliina ja lautasille laitetaan kukikkaat lautasliinat. Äiti leikkaa pari pientä punaista ruusua keittiön ikkunan alla olevasta pensaasta ja asettaa ne maljakkoon keskelle pöytää.

– Ajatella, sinä olet jo iso tyttö, äiti hokee.

– Niin olen, Elina nyökkää. – Mä rupeankin pyörimään tallihommissa joka lauantai, heti kun ratsastustunnit alkaa.

– Vastuutakin sinulla on jo niin paljon, äiti huokaa. – Miten sinä mahdat jaksaa sen kaiken?

– Mä jaksan mitä vain, kunhan saan olla Sintun kanssa, Elina sanoo.

Vasta päättäneen valmennusleirin Elina sai etukäteen synttärilahjaksi. Se on parempi juttu kuin sata pakettia. Mutta silti synttärit ilman paperien rapinaa ja yllätyksiä tuntuu hiukan oudolta. Siksi onkin erityisen kivaa, kun Linnea ja Maikki yllättävät hänet. Kumpikin ojentaa hänelle paketin.

– Mä ostin sen ihan itse, Linnea sanoo ylpeänä.

Linnean pakettia on teipattu paksultti. Sitä on vaikea avata. Elina arvaa, mitä paketissa on, mutta teeskentelee olevansa yllättynyt, kun hän kaivaa papereista esiin punaisen kaviokoukun.

– Voi kuinka hieno! hän sanoo. – Sopii Sintulle kuin turpa päähän.

– Mä ostin punaisen, Linnea nyökkää.
– Sintun värisen.

– Siihen menivät kaikki Linnean viikkorahat, isä sanoo.

– Sä olet maailman paras pikkusisko, Elina sanoo ja halaa Linneaa.

– Nyt sun täytyy avata mun pakettini, Maikki hoputtaa.

Elina tunnustelee pakettia. Se on litteä, kova ja nelikulmainen.

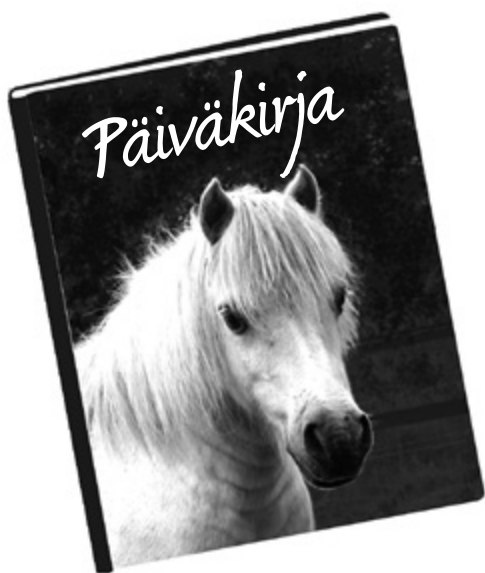
– Onko se harja? hän pilailee.

– Mä luulen, että se on hevonen, Linnea kikattaa.

Elina tuntee sormissaan, että paketissa on kirja. Hän olettaa, että se on hevosekirja, mutta kun paperit on kuorittu pois päältä, hän jää tuijottamaan eteensä mykkänä hämmästyksestä.

– Siinä on Sinttu.

Maikki osoittaa kanteen painetun Sintun kaunista, valkoista päätä.

– Upein kirja, minkä mä olen koskaan nähnyt, Elina sanoo.

– Vaikka sun on kyllä pakko kirjoittaa tämä kirja itse, Maikki virnuilee. – Se on nimittäin päiväkirja.

– Mä kirjoitan siihen kaikkia tallitapahtumia, Elina lupaa.

– Päiväkirjaa on kiva lukea sitten isona, äiti huomauttaa.

– Ei me nyt aiota kasvaa tämän isommiksi, Elina sanoo päättäväisesti.

– Ei niin, Maikki säestää. – Koska sitten me ei voitaisi enää ratsastaa Siltakylän shettiksillä.

Sinä iltana Elina kirjoittaa Sinttu-kirjaansa ensimmäistä kertaa.

Viimeinkin me ollaan päästy Siltakylän
hoitajiksi Maikin, Roosan, Annin, Esterin ja
Sara-Liinan kanssa. Tuntuu kuin oltaisiin
saatu oma hevonen. Vaikka meidän on
tietysti pakko jakaa hoitoponi kakkoshoitajan
kanssa ja auttaa aloittelijoita. Mutta ei se
haittaa, sillä nyt Sinttu on minun. Eilen
se hirnui, kun luusin sitä. Sinttu on paras.
Eikä mitään vastaväitteitä!

Tallikaverit

Äiti heittää Elinan ja Maikin tallille aamulla. Heillä on raskaat kantamukset, ja kakkukin olisi varmasti liiskaantunut, jos Elina olisi kuljettanut sen perille polkupyörällä. He kattavat juhla-aterian tallin vieressä olevalle kallionnyppylälle, koska ulkona on lämmintä ja aurinkoista. Inkan pojat Erkki ja Simo huomaavat heidät ja saapuvat juoksujalkaa kotoaan.

– Mä haluun kakkua!

Simo näyttää siltä kuin aikoisi sukeltaa nenä edellä suoraan kakun kimppuun.

Mitä jos Inka nyt sanoo, ettei hän saa enää hoitaa Sinttua? Mitä jos kaikki äskeinen todella oli hänen vikansa?

– Voi Sinttu!

Sinttu seisoo rauhallisena ja hengittää turpa tiiviisti Elinan poskea vasten.

– Mä kuolen, jos en saa enää olla sun kanssa, Elina itkee.

Siltakylän hevoset ovat loppukesästä saaneet pitää lomaa, mutta nyt hoitajat pääsevät taas ratsastamaan. Hevosista huolehtiminen ei kuitenkaan ole aina niin helppoa. Kun Ronjavarso livahtaa ulos laitumelta, syntyy muidenkin hevosten keskuudessa täysi kaaos. Pahinta on, että Sara-Liina syyttää kaikesta Elinaa Mitähän Inka nyt sanoo? Oliko hevosten karkaaminen todella Elinan vika?

Kaikki peliin, Sinttu! on neljästoista osa valloittavassa hevoskirjasarjassa, joka kertoo Elinan ja maailman suloisimman shetlanninponin Sintun seikkailuista kodikkaalla Siltakylän tallilla.

Kannen kuvat: Margareta Nordqvist

ISBN 978-951-31-9285-3 • L84.2 • www.tammi.fi